

"При всичко - подчертава Апостола - като ви подаваме братски ръка, ние из Българско да работим заедно, даваме ви и бележка от БРЦК в България по вишегласието, каквото най-малко нещо кога намерите за добро да извършите там, понапред да ни явите да го разгледаме и ние, каквото и ний сме длъжни да съобщим нашето вам. Пък сега, дето ме викате, няма за какво да до[й]да, според както ви гледам засега в писмото, че *вие нищо не знаете от работите ни в Българско до днес и какво работим* (к.м. - Ц.П.)"⁷⁰

Докато се водят тежки прения между Левски и емигрантските дейци, между които е и П.Хитов, Вътрешната революционна организация вече расте териториално и числено. Адресатите на писмото от 20 юни 1871 г. вече изразяват нескривания си стремеж към нейното ръководство, упрекуват Левски, че прави програма и печат, че се води от този или онзи и т.н.⁷¹ Апостола рязко заявява, че не е под командата нито на "Каравелова, Ценова, Райнова, Живкова, Кършовски", нито на Д.Хр.Попов. Нещо повече - задава им неудобния въпрос: "С кои членове в делото ... и колко ли сте души", хора, които той, Левски, още не е видял "двама наедно да се съберете". Съвсем повелително той заявява: "БРЦК в България, който докато не подпише не вършим; разбирате ли."⁷²

Усилията на Левски да приобщи емигрантските дейци към делото на ВРО все пак дават известен резултат. Първ изглежда се е повлиял П.Хитов. На 29.IX.1871 г. в писмото си Левски го е нарекъл вместо господине "свободолюбивий побратиме". Но изказаното уважение не пречи да излага спокойно съображенията си относно опасността от едно преждевременно въстание, затова "не трябва бързание ... - подчертава Левски - *и да се не облягаме на вънкашни думи от българи, които живеят извън Българско* (к.м. - Ц.П.), което всичко тяхно досега е било [в]се лъжа ... Ний сто пъти по-много бързаме от вас, защото пътят ни е из Българско, изпод баюнетите неприятелеви."⁷³ Мнението на Левски и разискванията с Хитов доста наподобяват изказаните в предишното му писмо от 10 май 1871 г.: "Делата - изтъква Левски, - които са се вършили досега и които има да се извършват, *било е и ще бъдат по-вишегласието на всички членове, които съставляват ту[кашния] ЦК* (к.м. - Ц.П.), а не по мнението на тогава или оногава."⁷⁴ Левски отново призовава бившия си учител по въоръжена борба: "Ако желаете елате си, защото на празни писма нямаме такова време, та да отговаряме."⁷⁵ Към поканата се присъединява и Ангел Кънчев, когото П.Хитов подпомогнал със средства, за да дойде в България: "Бай Панайоте - пише младият апостол, - До[й]дох, видях и в истинността на гореизложеното се убедих. Освен да до[й]дете тука, другото [в]сичко е лъжа. Ваш: А.Кънчев."⁷⁶

В писмото на ЦБРК в Българско до П.Хитов в Белград от 10 януари 1872 г. се разбират и изказаните съображения, изисквани от адресата, които не му позволявали да се отзове на поканите. Самият Левски⁷⁷ ги резюмира най-добросъвестно: "В отговор на призоваването ни да до[й]дете тук, казвате, че никаква полза не ще принесете засега. Като сте уверени, че е тъй, стоите си, та бъдете баре приготвени, защото скоро ще стане събрание в[ъв] Влашко, гдето ще се съберат мнозина от